

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 456/2021
29.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужилаца: 1.) АА из .... ул. ... бр. .../..., 2.) ББ из ..., ул. ... бр. .../..., 3.) ВВ из ..., ул. ... бр. .../..., 4.) ГГ из ..., ул. ... бр. ... и 5.) ДД из ..., ул. ... бр. ..., које све заступа пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из .... ул. ... бр. ..., против тужених 1.) Компанија „Internacional CG“ д.п., Београд, у стечају, ул. Народних хероја бр. 43, чији је пуномоћник Бранислав Вагић, адвокат из .... ул. ... бр. ..., 2.) Компанија „Generalexport“ д.п. - у стечају, Београд, ул. Народних хероја бр. 43, чији је пуномоћник Живка Спасић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., 3.) Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, Београд, ул. Теразије бр. 23/IV, 4.) Република Србија, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ул. Косовска бр. 31, ради утврђења, вредност предмета спора 157.517,00 динара, одлучујући о ревизији трећетуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5482/20 од 13.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија трећетуженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5482/20 од 13.05.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 153/2020 од 16.06.2020. године у ставу један изреке утврђено је као основано потраживање тужилаца према првотуженом и то: тужиоца АА у износу од 31.503,40 динара, тужиоца ББ у износу од 31.503,40 динара, тужиоца ВВ у износу од 31.503,40 динара, тужиоца ГГ у износу од 31.503,40 динара и тужиоца ДД у износу од 31.503,40 динара. Ставом два пресуде одбијен је предлог за прекид поступка у односу на трећетуженог и четвртотуженог. Ставом три изреке констатовано је да је тужба повучена у целости у односу на друготуженог. Ставом четири изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе трећетужена и четвртотужена да тужиоцима солидарно плате новчане износе са каматом од дана доспелости појединих износа па до исплате, ближе описане у изреци првостепене пресуде. Ставом пет изреке одбијен је захтев друготуженог за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом шест изреке обавезан је првотужени да

надокнади тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 60.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате. Ставом седам изреке одбијен је захтев трећетужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Допунским решењем Привредног суда у Београду П 153/20 од 10.09.2020. године, солидарно су обавезани тужиоци да плате четвртотуженој износ од 16.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5482/20 од 13.05.2021. године у ставу првом изреке делимично је одбијена жалба тужилаца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 153/2020 од 16.06.2020. године у делу става четири изреке којим је одбијен тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе четвртотужена Република Србија да тужиоцима, солидарно са трећетуженом, плати и то: тужиоцу АА износ од 1.000 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ББ износ од 5.400 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Евронска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ВВ износ од 2.800 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ГГ износ од 5.200,00 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ДД износ од 1.400,00 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у делу којим је одбијен тужбени захтев тужилаца којим су тражили да суд обавезе трећетуженог да тужиоцима плати и то: тужиоцу АА износ од 269,20 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ББ износ од 1.453,68 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Евронска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ВВ износ од 753,76 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ГГ износ од 1.399,84 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ДД износ од 376,88 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској

противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У ставу другом изреке делимично је усвојена жалба тужилаца, па је преиначена пресуда Привредног суда у Београду П 153/2020 од 16.06.2020. године у делу става четири изреке и обавезана трећетужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да тужиоцима плати, и то: тужиоцу АА износ од 730,80 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ББ износ од 3.946,32 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ВВ износ од 2.046,24 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ГГ износ од 3.800,16 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; тужиоцу ДД износ од 1.023,12 евра са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године до 25.12.2012. године, а потом по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У ставу трећем изреке одбијена је жалба првотуженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу један и шест изреке. У ставу четвртог изреке преиначено је решење садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде којим је одбијен захтев друготуженог за накнаду трошкова парничног поступка и одлучено да се обавезују тужиоци 1.) АА из ... 2.) ББ из ..., 3.) ВВ из ..., 4.) ГГ из ..., и 5.) ДД из ..., да друготуженом на име трошкова парничног поступка плате износ од 30.000,00 динара. У ставу петом обавезани су тужиоци 1.) АА из ... 2.) ББ из ..., 3.) ВВ из ..., 4.) ГГ из ..., и 5.) ДД из ..., да друготуженом на име трошкова другостепеног поступка плате износ од 12.000,00 динара. У ставу шестом одбијена је жалба тужилаца као неоснована и потврђено је допунско решење о трошковима поступка Привредног суда у Београду П 153/20 од 10.09.2020. године. У ставу седмом изреке одбијен је захтев трећетужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације за накнаду трошкова другостепеног поступка. У ставу осмом изреке одбијен је захтев четвротужене Републике Србије за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде трећетужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију у складу са одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), побијајући другостепену одлуку у ставу другом и седмом изреке због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, у вези члана 8, 228. и 231. ЗПП-а и погрешно или непотпуног утврђеног чињеничног стања.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију. Тражили су трошкове ревизијског поступка за састава одговора на ревизију и судске таксе.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија трећетуженог није основана.

У овом делу побијане другостепене пресуде није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, у вези члана 8, 228. и 231. ЗПП-а. Наведене законске одредбе односе се на оцену доказа и правила о терету доказивања, које одредбе нису повређене од стране другостепеног суда, имајући у виду да се другостепена одлука којом је преиначена првостепена пресуда и трећетужени обавезан на плаћање утуженог потраживања, не заснива на примени правила о терету доказивања, већ на примени материјалноправних одредаба о накнади штете, па стога одредбе на које указује ревидент нису могле бити повређене од стране другостепеног суда.

Предмет тужбеног захтева према првотуженом је исплата новчаног износа тужиоцима на име накнаде штете, јер је првотужени својим незаконитим и несавесним радом онемогућио тужиоце да по основу усвојеног социјалног програма као саставног дела Програма реструктурирања компанија Internacional CG д.п. - у стечају Београд и Generalexport д.п - у стечају Београд, остваре право на наплату износа од 200 евра за сваку пуну годину радног стажа.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су били у радном односу код првотуженог и друготуженог. Код првотуженог је дана 24.12.2007. године, усвојен Програм реструктурирања који је прихваћен решењем Агенције за приватизацију од 26.12.2007. године, а дана 17.12.2007. године усвојен је Програм реструктурирања друготуженог, који је прихваћен решењем Агенције за приватизацију од 26.12.2007. године. Првотужени и друготужени су објавили јавни позив ради пријављивања лица која остварују право на новчану накнаду у складу са Програмом реструктурирања компанија. Социјалним програмом који је саставни део Програма реструктурирања првотуженог, предвиђена је исплата новчане накнаде у висини од нето 200 евра за сваку пуну годину радног стажа који је запослени остварио код првотуженог, укључујући и зависна друштва која су основана од стране првотуженог и друготуженог закључно са 31.12.2007. године, а највише до укупног износа од 20.660.600 евра, ако су држављани Републике Србије и уз сагласност на исплату од стране Министарства финансија, с тим што је услов био да се исплата изврши након закључења трансакције („дан испуњења“) за имовинске целине Блок XX и Копаоник. Првостепени суд је утврдио и да су се тужиоци налазили у достављеном Прегледу евидентираних радника по основу исплате наведене накнаде. Утврђено је да је „дан испуњења“ за имовинску целину Блок XX наступио 25.06.2008. године, а за Копаоник 29.05.2009. године.

Даље је утврђено да је у складу са важећим Програмом реструктурирања, Агенција за приватизацију 01.06.2009. године писмено обавестила Министарство економије и регионалног развоја да је за обе имовинске целине наступио дан испуњења, те да би Министарство економије и регионалног развоја требало да се обрати Министарству финансија за сагласност на исплату новчане накнаде запосленима и бившим запосленима те две компаније. Након што се надлежно Министарство обратило Министарству финансија у вези исплата новчаних накнада, то Министарство је дописом од 03.07.2009. године дало мишљење да је могуће

прихватити исплату накнаде из средстава буџета, само под условом да се реализација врши у оквиру средстава предвиђених Законом о буџету Републике Србије за 2009. годину, односно без ангажовања додатних средстава из буџета Републике Србије. Првостепени суд је такође утврдио да су у поступку стечаја над Компанијом „Интернационал ЦГ“, који је отворен решењем Привредног суда у Београду 5 Ст 72/15 од 18.03.2016. године, тужиоцима призната потраживања која се односе на главни дуг и законску затезну камату, али су им оспорена потраживања која се односе на трошкове парничног поступка.

На основу утврђеног чињеничног стања, у делу захтева тужилаца који се односи на трећетуженог, првостепени суд је закључио да је преурањен тужбени захтев тужилаца у односу на трећетуженог (и четвртотуженог) у ситуацији када је потраживање тужилаца по основу новчане накнаде у висини од 200 евра, на основу усвојеног Програма реструктурирања првотуженог и друготуженог, признато у поступцима стечаја над овим друштвима. При овоме, првостепени суд је имао у виду да кад је основ потраживања према првотуженом и друготуженом различит у односу на правни основ трећетуженог (и четвртотуженог) нема места установљавању солидарности свих тужених у измирењу утуженог потраживања тужилаца, јер штета на страни тужилаца наступа тек у случају да њихово потраживање не буде намирено у стечајним поступцима који се воде према туженима првог и другог реда.

Из наведених разлога на основу чл. 5 ст. 1. Закона о приватизацији и чл. 223. ст. 2. ЗПП, првостепени суд је донео одлуку као у ставу четири изреке пресуде.

Другостепени суд је становишта да је у односу на трећетуженог, првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је закључио да је тужбени захтев у том делу неоснован. По оцени другостепеног суда, одговорност Агенције за приватизацију произлази из чињенице да је прихватила предметни програм реструктурирања и да јој је законом била поверена надлежност за спровођење поступка реструктурирања, при чему у конкретном случају не само да је постојала извршна исправа о доспелом потраживању тужилаца, него су и на рачуну Агенције морала да буду средства остварена продајом имовинских целина. Имајући у виду улогу Агенције за приватизацију у доношењу програма реструктурирања, његове евентуалне непрецизности се морају третирати као пропусти Агенције, па је последица свега тога да потраживање тужилаца није намирено због неправилног рада Агенције, па у конкретном случају према становишту другостепеног суда, постоје сви услови за њену одговорност за накнаду штете на основу одредби члана 154. и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима. Када је у питању висина штете за коју је трећетужена одговорна, тужиоци су током поступка изнели податке о проценту намирења потраживања тужилаца у поступку стечаја над првотуженим који износи 26.92 %, која околност је по оцени другостепеног суда од утицаја на висину евентуалне штете коју тужиоци тврде да су претрпели, јер су висину штете према трећетуженом определили у висини накнаде предвиђене програмом реструктурирања.

Сходно наведеном проценту намирења, другостепени суд закључује да тужиоцима на име накнаде штете у односу на трећетужену припада износ од 73,08 % утуженог потраживања, односно тужиоцу АА износ од 730,80 евра, тужиоцу ББ износ од 3.946,32 евра, тужиљи ВВ износ од 2.046,24 евра, тужиљи ГГ износ од 3.800,16 евра

и тужиљи ДД износ од 1.020,12 евра, па је у том делу одлука првостепеног суда преиначена.

Ревидент не прихвата изнето становиште другостепеног суда. Сматра да тужиоци нису доставили нити један доказ на околност својих навода да је трећетужени противправно поступао у вези са потраживањима тужилаца, нити на околност постојања узрочно - последичне везе између радњи трећетуженог и наводне штете коју тужиоци трпе. Даље истиче да трећетужени не одговора за обавезе запосленима субјекта приватизације предвиђених програмом реструктурирања, те да су новчана средства остварена продајом предметних имовинских целина била у власништву првотуженог, те да трећетужени тим новцем није могао слободно да располаже. Даље указује на улогу Агенције за приватизацију у погледу усвајања и спровођења Програма реструктурирања, из које произлази да његов правни претходник (Агенција за приватизацију) није имао овлашћење да мења усвојени Програм. Закључује да је поступање Агенције за приватизацију било условљено одлукама органа управљања првотуженог, затим, императивним одредбама Закона о приватизацији и сагласношћу Министарства финансија, па се изостанак исплате повериоцима, међу којима и овде тужиоцима, услед изостанка свих прописаних сагласности не може сматрати неправилним радом Агенције за приватизацију. Трећетужени у ревизији посебно истиче да се другостепени суд није бавио приговором застарелости који је истакнут током поступка.

Ревизија трећетуженог није основана.

Правилно је другостепени суд применио материјално право на основу ког је преиначио другостепену пресуду у односу на трећетуженог и усвојио тужбене захтеве тужилаца.

Не може се прихватити ревизијски навод да трећетужени, односно његов правни претходник Агенција за приватизацију, није одговорна за штету коју тужиоци трпе због тога што им потраживања из социјалног програма нису исплаћена по остваривању услова предвиђених Програмом реструктурирања.

Закон о приватизацији („Службени гласник РС“ бр 38/01 ... 123/07) који је важио у време када су тужиоци стекли право на новчану накнаду коју од трећетуженог потражују као накнаду штете, у члану 4. став 1. је предвидео да је и Агенција за приватизацију, субјекат надлежан за спровођење приватизације. У члану 5. став 1. тог закона је одређено да Агенција за приватизацију продаје капитал, односно имовину и промовише, иницира, спроводи и контролише поступак приватизације у складу са законом. Законом о Агенцији за приватизацију („Службени гласник РС“ бр 38/2001 и 135/2004), којим је основана Агенција за приватизацију ради промовисања, иницирања, спровођења и контроле поступка приватизације, прописано је да Агенција има својство правног лица са правима, обавезама и одговорностима утврђеним тим законом и Статутом, а у оквиру послова које је закон ставио Агенцији у надлежност. Она покреће иницијативу за израду програма реструктурирања, који се сматра донетим када Агенција донесе одлуку о прихватању тог програма (члан 23. став 8.). Према утврђеном чињеничном стању, Агенција за приватизацију је прихватила програме реструктурирања компанија „Internacional CG“ д.п. Београд и „Generalexport“ д.п. Београд, са социјалним програмом којим је утврђена висина потраживања запослених

и бивших запослених. Према прихваћеном Програму реструктурирања, доспеће потраживања из социјалног програма је наступило продајом имовинских целина Блок XX и Копаоник. Стога, имајући у виду да је Агенција за приватизацију у оквиру својих овлашћења продала наведену имовину субјекта приватизације, да су новчана средства од продаје уплаћена на рачун Агенције за приватизацију који потом није прослеђен субјекту приватизације ради испуњења обавеза из социјалног програма, то се онда не може прихватити став ревидента да нема одговорности Агенције за такво поступање. Штавише, из тужбених навода који су поткрепљени дописом Министарства финансија и привреде од 22.11.2012. године упућеног Агенцији за приватизацију, произлази да је Агенција за приватизацију располагала новчаним средствима остварених продајом имовине субјекта приватизације на тај начин што је исте орочавала код банака и пласирала у куповину државних хартија од вредности, што значи да је Агенција уместо стварања услова за испуњење обавеза из Програма реструктурирања и исплате потраживања из социјалног програма, одлучила да даље пласира новчани капитал остварен продајом имовине, па отуда и њена одговорност за доцнију немогућност исплате потраживања из социјалног програма.

Штета коју тужиоци трпе због тога што нису остварили своје потраживање по социјалном програму иако је наступио услов за исплату, у директној је вези са нечињењем Агенције за приватизацију која је у оквиру својих овлашћења, била у обавези да омогући испуњење социјалног програма, будући да су за то били испуњени услови из Програма реструктурирања.

Без утицаја су ревизијски наводи да је поступање Агенције за приватизацију било условљено одлукама органа управљања првотуженог, затим, императивним одредбама Закона о приватизацији и сагласношћу Министарства финансија за испуњење обавезе из социјалног програма, чиме се указује да није било основа за исплату потраживања из социјалног програма. Управо супротно, Програмом реструктурирања предвиђена је исплата по социјалном програму након продаје наведених имовинских целина. Евентуални недостатак Програма реструктурирања, може бити његова непрецизност јер није дефинисан извор средстава за исплату тужиоцима, односно није до краја уређено да ли ће се исплате по социјалном програму вршити из буџета, за шта сагласност није дало Министарство финансија, или из средстава добијених продајом имовинских целина у поступку приватизације. Међутим, овакви недостаци у Програму реструктурирања морају се третирати као пропусти тужене Агенције за приватизацију која је дала сагласност на програм реструктурирања (што правилно закључује и другостепени суд), што представља још један разлог на коме почива одговорност Агенције за штету коју су тужиоци претрпели услед непоштовања социјалног програма.

У погледу пасивне легитимације трећетуженог као правног следбеника Агенције за приватизацију, а коју трећетужени спори са позивом да није универзални правни следбеник Агенције за приватизацију, те да није наследио и послове у вези са покретањем, усвајањем и спровођењем поступак реструктурирања над првотуженим и друготуженим, ревизијски суд истиче да су исти неосновани. Трећетужени је у складу са Законом о изменама и допунама закона о приватизацији („Сл. гласник РС“ бр. 112/15) преузео послове које је обављала Агенција за приватизацију који су у функцији заступања у поступцима пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима, у којима је Агенција за приватизацију имала положај странке или умешача, а који су покренути пре 1. фебруара 2016. године, а даном почетка рада, трећетужени је од Агенције за приватизацију преузео права и обавезе, предмете, опрему, средства за рад и архиву, који су у функцији заступања у поступцима из става

3. овог члана, као и запослене распоређене на пословима заступања. Из наведених разлога трећетужени у овом спору јесте правни следбеник Агенције за приватизацију будући да је парница покренута 14.09.2015. године, па није основан његов приговор недостатка пасивне легитимације.

Основано се у ревизији истиче да другостепени суд приликом усвајања тужбеног захтева у односу на трећетуженог није ценио приговор застарелости потраживања који је трећетужени истакао током поступка, али наведено није од утицаја на правилност саме одлуке из разлога што потраживање није било застарело у моменту подношења тужбе. Врховни касациони суд прихвата становиште ревидента да се рок застарелости у конкретном случају рачуна у складу са одредбом члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, будући да се обавеза туженог заснива на проузроковању штете, а не на испуњењу социјалног програма из Програма реструктурирања као извршне исправе на ком је становишту првостепени суд у својој одлуци. Међутим, према становишту ревизијског суда, почетак застаревања утуженог потраживања према трећетуженом рачуна се од момента отварања стечајног поступка над првотуженим (18.03.2016. године), будући да су у том моменту тужиоци сазнали за штету и учиниоца, а након што је отварањем стечаја постало јасно да социјални програм неће бити реализован. Тек од тог момента су тужиоци могли имати сазнања о свим релевантним чињеницама на којима се заснива основ одговорности трећетуженог о којима је напред било речи, па како је тужба поднета дана 14.09.2015. године, дакле и пре него што је потраживање накнаде штете доспело према трећетуженом, то се закључује да приговор застарелости није основан.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни касациони суд је стао на становиште да је другостепена пресуда у побијаном делу заснована на правилној примени материјалног права, па је применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку донета одлука као у ставу првом изреке.

Применом одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је у ставу другом изреке одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне и потребне трошкове ради вођења ревизијског поступка.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић